

Sen Diye

– A.Kadir · 02 Temmuz 2020

SEN DİYE

Gün doğdu dün yırttığım karanlıklara
Adını fısıldadı rüzgâr, yine sen diye;
“Esme dedim dokunma!
Dokunma içimde küle dönen soğumuş kora;
Sevdaları uyuttum ben, sessiz ol,
Selamını unuttum çoktan”
Sadece adın kaldı sen diye...

Sen diye salladığında depremler beni
Ve karabasan çığlıklar boğduğunda gecelerimi
Teslim olmuşum umudun tesellisine;
Sen yoktun!
Ellerim dokunduğunda çaresiz boşluğa,
Yalnızlığın sesi tırmaladı kulaklarımı.
Sen diye baktığımda bütün gölgelere
Yok oluşun çığ gibi düştü üzerime;
Ezildim ağırlığında; bağırdım, çağırdım,
Ağladım iki büklüm...

Sen diye çığlıklarım semaya değdiğinde
Ve yağdığında hasretin bulutların ardından,
Yine bendim, yalnız zamanlarında dumanı tüten.
Sen diye damarlarımdaki kan pıhtılaşmadığında daha,
Yüreğim kocamanken,
Dokunduğumda ıslanacakken kuraklık,
Sönecek iken güneşin ateşi,
Yıldızları görebildim uzaklardan sadece, sen diye...

Geçmek bilmeyen saatlerde
Dilimden birkaç kelime döküldüğünde,
Sen diye yazıldığında karayazı,
Dün yırttığımda karanlıkları,
Bir bahar daha soluyorken atık mevsimlerin ardında,

Adını fısıldadı karakış yine...

Sen diye kabuk bağlamıştı bu yara;
Gökler gürledi, yıldırımlar düştü,
Feryat etti bütün alem.
Sen diye kopmuştu kızılca kıyametler,
Yine böyle harlandı alev;
Kelimeler düğümlendi boğazımda,
Lanet olsun! Sen diye....